

ANA HUANG

KING
OF
GREED

Kings of sin 3

Vertaald door Sanne Hillemans

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*Ken je waarde en neem nooit genoeg
met minder dan je verdient.*

Playlist

Lana Del Rey – ‘Million Dollar Man’

Maroon 5 ft. Future – ‘Cold’

Selena Gomez – ‘Same Old Love’

Ariana Grande & The Weeknd – ‘Love Me Harder’

Cherish – ‘Unappreciated’

Pink feat. Nate Ruess – ‘Just Give Me a Reason’

Sam Smith & Normani – ‘Dancing with a Stranger’

Mariah Carey – ‘Without You’

Jennifer Lopez – ‘Love Don’t Cost a Thing’

Mariah Carey – ‘We Belong Together’

Selena Gomez – ‘Revival’

Nero – ‘Two Minds’

Selena Gomez – ‘Lose You to Love Me’

Marisa Monte – ‘Amor I Love You’

HOOFDSTUK 1

Alessandra

Ooit hield ik van mijn man.

Zijn schoonheid, zijn ambitie, zijn intelligentie. De wilde bloemen die hij voor me plukte als hij onderweg naar huis was van een dienst op het kerkhof en de zoete kusjes die hij op mijn schouder drukte als ik koppig weigerde om te reageren op mijn wekker.

Maar ooit was lang geleden, en terwijl ik toekeek hoe hij voor het eerst in weken door de deur liep, voelde ik enkel een doffe, diepe pijn op alle plekken waar ik ooit liefde voor hem voelde.

‘Wat ben je vroeg thuis,’ zei ik, ook al was het bijna middernacht. ‘Hoe was het op je werk?’

‘Prima.’ Dominic trok zijn jas uit, waardoor er een smetteloos grijs pak met een net wit overhemd tevoorschijn kwam. Beide op maat gemaakt en de prijs van beide was zo ongeveer een getal van vier cijfers. Alleen het beste voor Dominic Davenport, de zogenaamde koning van Wall Street. ‘Werk was werk.’

Hij gaf me een plichtmatige kus op de lippen. De bekende geur van citrus en sandelhout vloog langs mijn zintuigen gaf me een vertrouwd gevoel. Hij droeg datzelfde geurtje al sinds ik het hem een decennium geleden cadeau had gegeven, tijdens onze eerste reis naar Brazilië. Vroeger vond ik die loyaliteit romantisch, maar een nieuwe cynische stem in mijn hoofd fluisterde nu dat het

alleen maar was omdat hij niet de moeite wilde nemen om een nieuw geurtje te zoeken.

Dominic gaf alleen om de dingen waar hij geld mee kon verdienen.

Zijn ogen keken even naar de met lippenstift besmeurde wijnglazen en de resten Chinees eten op de koffietafel. Onze huisvrouw was op vakantie en ik was net bezig met opruimen toen Dominic thuiskwam.

‘Had je vrienden op bezoek?’ vroeg hij, slechts minimaal geïnteresseerd.

‘De meiden.’ Mijn vriendinnen en ik hadden een financiële mijlpaal van mijn eenmanszaak in gedroogde bloemen gevierd. Het bestond bijna twee jaar. Ik nam niet de moeite dat nieuws met mijn man te delen. ‘We wilden eigenlijk uit eten gaan, maar besloten op het laatste moment toch om hier te blijven.’

‘Klinkt gezellig.’ Dominic zat al op zijn telefoon. Hij had een strikt beleid dat hij geen e-mails wilde ontvangen, dus waarschijnlijk keek hij naar de effectenbeurs in Azië.

In mijn keel begon zich een brok te vormen.

Nog steeds was hij net zo adembenemend knap als toen ik hem voor het eerst zag in de bibliotheek van onze universiteit. Donkerblond haar, marineblauwe ogen, een gebeeldhouwd geelaat waar altijd een soort peinzende uitdrukking op geëtst stond. Zijn gezicht glimlachte niet makkelijk, maar dat vond ik leuk aan hem. Er was niets nep aan; als hij glimlachte, dan meende hij het.

Wanneer hadden we voor het laatst naar elkaar geglimlacht zoals we vroeger deden? Wanneer had hij me voor het laatst aangeraakt? Niet tijdens de seks maar een spontane uiting van genegenheid.

De brok werd groter, waardoor de toevoer van zuurstof beperkt werd. Ik slikte een keer en dwong mijn lippen omhoog te krullen. ‘Nu we het hebben over eten, vergeet je onze reis dit weekend niet? We hebben vrijdagavond een reservering in D.C.’

‘Weet ik.’ Hij tikte op zijn scherm.

‘Dom.’ Mijn stem werd strenger. ‘Dit is belangrijk.’

Alle gemiste afspraken, afgezegde reizen en gebroken beloftes van de afgelopen jaren had ik geslikt, maar het tienjarig jubileum van ons huwelijk was iets eenmaligs. Dat konden we niet missen.

Eindelijk keek Dominic op. 'Ik zal het niet vergeten. Beloofd.' Er flitste iets door zijn ogen. 'Tien jaar alweer. Moeilijk te geloven, zeg.'

'Ja.' Het zou kunnen dat mijn wangen zo breken door de kracht van mijn glimlach. 'Echt hè.' Ik aarzelde en voegde toen toe: 'Heb je trek? Ik kan wat eten voor je opwarmen en dan kun je me vertellen over je dag.'

Hij had de gewoonte te vergeten om te eten als hij aan het werk was. Hem kennende had hij vandaag sinds de lunch niets meer gehad, behalve koffie. Vroeger, toen hij net begon, ging ik geregeld langs zijn kantoor om ervoor te zorgen dat hij goed at, maar die bezoeken stopten toen Davenport Capital groot begon te worden en hij het te druk begon te krijgen.

'Nee, ik moet nog wat dingen voor klanten doen. Ik eet straks wel iets.' Hij zat weer op zijn telefoon, zijn wenkbrauwen fronsen diep.

'Maar...' *Ik dacht dat je klaar was met werken voor vandaag. Is dat niet waarom je nu thuis bent?* Ik slikte mijn vraag in. Het had geen zin om dingen te vragen als ik het antwoord al wist.

Dominic was nooit klaar met werken. Zijn baan was 's werelds meest veeleisende maitresse.

'Je hoeft voor mij niet wakker te blijven. Ik ben nog wel even zoet in mijn kantoor.' Zijn lippen streken langs mijn wang toen hij me passeerde. 'Welterusten.'

Hij was al weg toen ik met mijn reactie kwam. 'Slaap lekker straks.'

De woorden echoden door onze grootse, lege woonkamer. Het was de eerste avond in weken dat ik nog wakker was toen Dominic thuiskwam en ons gesprek was ten einde gekomen voordat het goed en wel op gang was gekomen.

Ik knipperde het gênante prikken van mijn tranen weg. Dus, mijn man voelde als een vreemde? Nou en? Ik voelde zelf soms

ook als een vreemde wanneer ik in de spiegel keek.

Tenslotte was ik getrouwd met een van de rijkste mannen op Wall Street, woonde ik in een prachtig huis waar de meeste mensen een moord voor zouden doen en bezat ik een klein bedrijf waarin ik kon doen waar ik van hield. Ik had geen enkele goede reden om te huilen.

Raap jezelf bij elkaar.

Ik haalde diep adem, rechtte mijn schouders en griste de lege afhaalbakjes van de koffietafel. Tegen de tijd dat ik klaar was met opruimen, was alle druk achter mijn ogen verdwenen, alsof die er nooit geweest was.

HOOFDSTUK 2

Dominic

Er was een oud gezegde dat voorspelde dat alle nare dingen met drie tegelijk kwam. Als ik niet zo minachtend tegenover bijgeloof stond, had ik het na deze kutdag wellicht geloofd.

Eerst zorgde een belachelijke storing van onze techniek ervoor dat alle e-mail- en agendsystemen die ochtend gereset werden en we waren er uren mee bezig geweest alles weer op orde te krijgen.

Vervolgens stopte een van mijn beste werknemers met zijn baan, omdat hij een 'burn-out' had en omdat hij zijn 'ware passie' had gevonden, als een fucking yogadocent. In hemelsnaam.

En nu, een uur voordat de Amerikaanse beurs sloot, was er nieuws uitgelekt dat een bedrijf waar wij een groot aandeel in hadden onderzocht werd door de Autoriteit Financiële Markten. De aandelenkoers kelderde, wat betekende dat de waarde van onze positie in dat bedrijf met de minuut afnam. Mijn plannen om vroeg te vertrekken waren sneller ontbonden dan een papieren zakdoekje in een wasmachine. Als de CEO van een enorm financieel imperium had ik niet de luxe om crisismanagement uit te besteden.

'Vertel.' Grote passen brachten me binnen dertig seconden van mijn kantoor naar de spoedvergadering drie deuren verderop. Mijn spieren waren zo gespannen dat het een wonder was dat er

niets in de kramp schoot. Ik was binnen enkele minuten miljoenen kwijtgeraakt en ik had geen tijd om er doekjes om te winden.

‘De geruchten gaan rond dat de AFM ze hard gaat aanpakken.’ Caroline, mijn rechterhand, wist mijn tempo met gemak bij te houden. ‘De nieuwe voorzitter wil een spetterende eerste indruk maken. Hoe kan hij dat beter doen dan de strijd aan te gaan met een van de grootste banken van het land?’

Jezus Christus. Het waren altijd de nieuwelingen die door hun eerste jaar denderden als een olifant in een porseleinkast. Met de vorige voorzitter had ik een goede verstandhouding, maar de nieuwe was me een fucking doorn in het oog, en hij had de functie nog maar drie maanden.

Ik keek op mijn horloge op het moment dat ik de deur van de directievergaderkamer openduwde. Kwart over drie. Ik moest om zes uur met Alessandra in het vliegtuig naar D.C. zitten. Als ik deze vergadering kort wist te houden en daarna regelrecht naar het vliegveld reed – in plaats van eerst langs huis te gaan, zoals ik van plan was – dan kon ik dat nog halen.

Verdomme. Waarom moest die voorzitter de boel nou net verliezen op de dag van mijn jubileum?

Ik nam plaats aan het hoofd van de tafel en reikte naar mijn aansteker. Inmiddels was het een instinct geworden, ik hoefde er niet eens over na te denken. ‘Vertel me de cijfers.’

De gedachten aan D.C. en naderende vluchten smolten weg, terwijl ik de aansteker aan en uit liet gaan. Ondertussen debatteerde mijn team over de voor- en nadelen van het dumpen van onze aandelen in de bank versus de storm uitzitten. Tijdens noodgevallen was er geen ruimte voor persoonlijke zorgen, en het zware, geruststellende gewicht van het zilver in mijn hand zorgde ervoor dat ik mijn aandacht erbij hield en geen aandacht schonk aan de venijnige fluisteringen in mijn brein.

Die fluisteringen waren altijd aanwezig, vulden mijn hoofd met twijfels over bijvoorbeeld het feit dat één slechte beslissing er altijd voor kon zorgen dat ik álles kwijtraakte. Of over het feit dat ik altijd het mikpunt van iedere grap was, het weesjoch dat in de

steek gelaten was door zijn biologische moeder en die twee keer was blijven zitten in groep zes.

‘De probleemleerling,’ klaagden mijn docenten.

‘De idioot,’ hadden mijn klasgenoten gespot.

‘De achterloper,’ had mijn studiebegeleider verzucht.

In tijden van crisis waren de stemmen het luidst. Ik heerste over een imperium dat meerdere miljarden waard was, maar iedere dag liep ik door de gangen met het vooruitzicht van een debacle in gedachten.

Aan. Uit. Aan. Uit. De toegenomen snelheid van mijn gepruts met de aansteker paste bij mijn escalerende hartslag.

‘Meneer.’ Carolines stem drong door het gezoem in mijn oren. ‘Wat is uw oordeel?’

Ik knipperde de ongewenste herinneringen die aan mijn bewustzijn trokken weg. De kamer kwam weer in zicht, evenals de onrustige en verwachtingsvolle blikken van mijn team.

Ergens in de afgelopen minuut had iemand een presentatie aangezet, ook al had ik meerdere keren gezegd dat ik een hekel had aan dia’s. De rechterkant van het scherm werd gevuld door een geruststellende combinatie van grafieken en cijfers, maar de linkerkant bevatte een lange lijst opsommingstekens.

De zinnen zwommen voor mijn ogen. Ze leken niet te kloppen. Ik wist vrij zeker dat mijn brein bepaalde woorden toevoegde en andere woorden verwijderde. Mijn nek werd warm, terwijl mijn hartslag zo donderde dat het voelde alsof mijn hart uit mijn borstkas wilde springen om die woorden met een snelle klap van het scherm te meppen.

‘Wat heb ik nou gezegd over die presentaties?’ Ik kon mezelf amper boven het geluid uit horen komen. Het werd met de seconde luider, en alleen mijn pijnlijke grip op de aansteker voorkwam dat ik explodeerde. ‘Geen. Bulletpoints.’

De woorden kwamen er snerend uit en de hele ruimte viel stil.

‘H-het spijt me, meneer.’ De analist die de presentatie gaf verbleekte tot hij bijna leek te verdwijnen. ‘Mijn assistent...’

‘Ik geef geen ene fuck om je assistent.’ Ik gedroeg me als een

huffer, maar ik had geen tijd om me er lullig over te voelen. Niet nu mijn maag draaide en een migraine zich achter mijn slapen begon te nestelen.

Aan. Uit. Aan. Uit.

Ik draaide mijn hoofd en focuste me op de grafieken. De verplaatsing van mijn aandacht in combinatie met het geklik van de aansteker zorgde ervoor dat ik kalm genoeg werd om weer helder te denken.

De AFM. Kelderende koersen. Wat doen we met ons aandeel?

Het lukte me niet om het gevoel van me af te schudden dat ik het op een dag zo royaal zou verprutsen dat ik alles wat ik had zou vernietigen, maar vandaag was niet die dag.

Ik wist wat we moesten doen en ik begon mijn strategie voor het vasthouden van onze aandelen uiteen te zetten. Iedere andere stem verdrong ik uit mijn hoofd, ook de stem die me toefluisterde dat ik iets verdomd belangrijks vergat.